

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 4. Quomodo liberaverit ex Purgatorio alias omnis conditionis animas
& nonnullas, quæ patiebantur propter leves culpas; alias verò, quæ ibi
manserant, multis annis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

gitabam biduo vel triduo, quidnam id esset, ac deinde intellexi, illam re verâ necdum esse in Cœlo, sed extra Cœlum, cum aliquo cruciatu, quamvis exiguo, modò hic, modò ibi oberrare instar avis, quæ afflicta circumvolat, & in diversis locis subsistit. Obstupui propterea, & interrogavi Dominum, cur illa anima non esset in Cœlo, cum tamen ipsam ob Indulgentias liberaverit ex Purgatorio. Respondit mi-

hi, gratiam mihi à se concessam, esse quidem pro liberandis ex Purgatorio animabus, atque è tormentis ignis, quæ illic perferuntur, sed ex justis suis judicijs à se quædam relinqui aliquantò diutiùs, ut purificentur cruciatibus lenioribus, easdemque, ut pro his citiùs satisfaciunt, posse juvari ordinarijs Ecclesiæ suffragijs.

☉☉)**(☉☉
☉

CAPVT IV.

Quomodo liberaverit ex Purgatorio alias omnis conditionis animas, & nonnullas, quæ patiebantur propter leves culpas, alias verò, quæ ibi manserant, multis annis.

Alia ipsi, non solum eâ gratiâ, quam illi Dominus prastiterat, verùm etiam consuetis in Ecclesia medijs utenti, evenerunt notatu dignissima, ex quibus nonnulla, quæ prodesse possunt, referemus.

§. I.

CUm, ait, aliquando essem vehementer afflicta, misertus mei Dominus, dixit mihi: Anima, quid habes? quid vis? pete à me aliquid pro tuo solatio, quia id faciam. Suggestit mihi Dominus, quòd bonum foret, orare pro animabus Purgatorij, ideòque sum illum pro ipsis deprecata. Tum Dominus mihi respondit: Quot vis, ut liberem ac eruam ex pœnis, quas patiuntur? dubitabam in animo meo, quoniam peterem? quia petere paucas, mihi videbatur adversari charitati; & petere multas, existimabam esse temeritatem. Dum hærerem in ista perplexitate, vidi novem animas Purgatorij, quarum singulæ summo cum desiderio dicebant: Ora pro me, ora pro me, sum enim pauperrima, nec est qui mei meminerit in vita mortali, & nullum aliud mihi suppetit auxiliû, quàm communia Ecclesiæ suffragia. Quædam verò anima pueri, qui in tenera ætate

fuerat defunctus, circiter decennis, unda clamabat ac dicebat: Ora pro me, nam eò, quòd obierim puer, qui superflites miserunt, cogitantes, me non indigere suffragijs, permiserunt me pati; Famula DEI, ora pro me. Auditis harum novem animarum clamoribus, vehementer ijs fui permota ad commiserationem, quia cupidissimè flagitabant suam liberationem, ideòque rogavi Dominum, ut omnes novem liberaret. Et Dominus mihi dixit: Fiat, licet, quod petis. Sed una inter illas est, cui, ut satisficiat, deest multum. Ego verò reposui: Non, mi Domine; omnes oportet exire, ità rem istam Tua Majestas disponat. Tum Dominus: Sit ità, dixit, applica tu illi Communionem. Feci quod iusta eram à Domino, & in momento omnes eæ animæ fuerunt exhilaratæ ac recreatæ, atque Dominus illis dixit: Ego vos absolvo ab omnibus peccatis vestris. Et Angeli earum Custodes ipsas liberaverunt, ac duxerunt ad Cœlum, summo cum gaudio & jucunditate, occurreruntque illis multi Angeli ad eas excipiendas, & fuit ingens in Cœlo solennitas, cum exciperentur.

§. II.

Aliàs, cum orarem DEUM pro quadam mea cognata, quæ migraverat è vivis

vivis, dixit mihi Divina Majestas: Visne eam videre, & audebisne ipsam inde erueri, ubi manet? Respondi: Ità, audebo, Domine. Ergo illam intueri (ajebat) & cum respexissem, vidi ipsam intra quasdam flammis, quasi alicujus pyræ, quavis non ità afflictam, sicut videram alias. Statim præmissò signo Crucis, sum ingressa flammis, atque licet fenserim ignem, non tamen magnopere. Strinxi illam, atque extraxi; & paulò post ipsam acceperunt Angeli, ac duxerunt ad Cælum. In eodem rogo, post alias, vidi duas animas, manibus junctis me rogantes, ut earum meminisssem, dicentesque se esse animas mariti, & uxoris, pauperum, mihi notorum, opificum: quibus dixi, me id facturum, & orando pro illis DEUM, ipsas liberavi.

Alio die mihi simul apparuerunt S. Pater Ignatius, & meus Parens, à me aliàs in Cælo visus, qui mihi dixit: Filia mea, non venio, ut te contristem, verum, ut tibi iussu DEI dicam, quomodo sis oblita, orare pro tuo illo cognato, qui jam pridem est in Purgatorio? cum ores pro alijs, ora etiam pro isto. Ego respondi: Pater, ac Domine mi, hoc equidem non animadverti, quamvis ipsum generatim DEO commendaverim: at nunc monita id faciam; tum mihi valedixit. Et venientes sancti Angeli duxerunt illum (*cognatum*) ad cælum, quasi ipsum comitantes, quod tamen non est ingressus. Post hoc communicavi pro anima defuncti, applicuique ipsi Indulgentias mihi concessas, ac simul pro alia anima cujusdam Religiosi, quam ego jam sciebam esse in Purgatorio, & vidi illas ab Angelis introduci in Cælum; quæ ad me conversæ, gratias mihi egerunt pro præstito sibi beneficio. Erat tantus Angelorum jubilis in Cælo, dum illud ingrederentur, ut interrogaverim, cur id fieret, fuitque mihi dictum: ideò, quòd diuturnas sustinerint pœnas.

Atque ut appareat, quasdam animas diutius manere in Purgatorio, quam communiter existimetur; rescivit in his revelationibus, aliquas sibi hæsisse viginti annis, alias quadraginta & quinquaginta, alias verò longiore tempore. Fuitque anima, que illi

dixit, se esse ad tam diu duraturas damnatâ pœnas, ut earum diuturnitas horrenda esset auditu, nisi abbreviata fuissent per suffragia.

§. III.

Quâdam vice, inquit, adfui in spiritu cuicdam infirmo, cujus incolumitatem optabam & postulabam à DEO. Vidi illum extensum humi, decussatis manibus, & indutum albâ veste. Deinde conspexi venientem quendam Angelum cum libro aperto, & Christum Dominum modicè distantem. Angelus infirmo legit in eo libro, de genibus, omnia ipsius peccata ac defectus, atque etiam virtutes ac merita, & utrisque computatis, reperit longè plura esse ejus merita, & bona opera, ideòque propter merita sanguinis Christi Servatoris nostri, & propter ipsius cooperationem, nec non id, quod pro illius anima feceram, Dominus ipsum absolvit, pronuntiavitque liberum à commissis ab eo peccatis, ac declaravit suum amicum, deditque ei suam benedictionem. Deinde illum vidi exspirantem, non tamen adverti, quonam anima ipsius migraverit. Post mortem ipsum conspexi, & intellexi esse in Purgatorio. Dixi illi, me pro eo obrulisse novem sacras Communiones, & respondit mihi, tertiâ peractâ Communionem, desituram ipsius pœnam, cujus etiam rescivi causas, atque inter alias erat nimius amor, quo fuerat prosequutus suam conjugem, & immoderata vitæ desideria. Absoluto, tertiâ die, missæ Sacrificio, cui defunctus adstitit, vidi illum cum multis Angelis ascendentem ad Cælum, alijs descendentibus ad ipsum excipiendum, cum ejus prolibus, quæ in infantia obierant.

Eodem tempore est defunctus quidam Sacerdos, meus benefactor, quem postridie obitus enixè commendavi DEO in Sacrificio Missæ, quod audiebam in meo Oratorio, cum proposito applicandi ipsi Indulgentias, quas habeo, & Communionem. Priusquam communicarem, sancti Angeli deduxerunt ad meum cubiculum illius animam. Comparebat mihi valde afflicta, erat circumdata flammis,

Ppp

vehc-

vehementèrque optabat, ut finiretur Sacrificium, quod ei videbatur diu admodum durare, tametsi non esset longum. Post sumptam à me sacram Synaxim, cessavit ipsius poëta, & comparuit pulcherrimus ac splendidissimus, indutus more Sacerdotum vestibus candidis, instar nivis. Egit mihi gratias pro charitate sibi à me exhibita, vidique illum duci ad Cælum, valde exultantem.

Aliàs, conspexi animam cujusdam Religiosi, qui mihi fuerat commendatus, ut illi applicarem Communionem, si esset in Purgatorio; quod cum semel fecissem, vidi ipsum in suo habitu, altiore loco, quàm cæteras animas, brachijs valde exporrectis in altum, & vultu elevato ad Cælum, vehementer dolentem ac afflictum: habebat circa inferiorem unius tibie partem annulum igneum, instar compedis, à quo detinebatur, nè posset abire ad intuendum DEUM. Iste erat ipsius mœror, ac dolor. Cumque illum ita viderem constitutum, sum ipsi magnopere compassa, maximè, quòd illuminata à DEO, agnoverim, pati illum in Purgatorio diu, propter non gravia peccata: ideòque, quia id acciderat sub initium noctis, & supererant multæ horæ ad meam Communionem, accepi statim unam coronam precatoriam, quæ habet annexas Indulgentias, pro liberandis animabus, & recitavi, quod mihi suggererat memoria. Fuit liberata illa anima ab illa compede, quæ ipsam detinebat, & evanescente ex oculis eà corporeâ figurâ, vidi Spiritum illius Religiosi, absque ulla externa specie, deduci ad Cælum à sanctis Angelis; quod me magno affecit solatio.

§. I V.

ALiâ vice, multis annis post, defuncto quodam Religioso, qui complures annos exegerat in excipiendis multorum Confessionibus, meque sibi plurimum obstrinxerat, & erat vir doctus, valde collectus, ac timens DEUM; cum viderem, multas preces & Missæ Sacrificia in omnibus domibus Ordinis, ex quo ipse fuerat,

offerri pro singulis, ex eo morientibus, neglexi illum DEO specialiter commendare, quemadmodum debuissim, parvi pendendo meas exiguas preces, & cogitando, ipsum haud dubiè jam esse in Cælo. Quadam verò vice, dum ingrederer per januam mei cubiculi, ut me pro more colligerem, vidi ibi stantem Patrem valde afflictum, & tristem, & quasi fatigatum. Cumque illum conspexissem, agnovi ipsum, & intellexi, quòd esset in Purgatorio, atque nonnihil turbata, dixi: JESU! estne hic iste Pater? ego sanè ipsum jam ante multos dies cogitabam esse in Cælo. Et ille mihi respondit ita afflictus: Non sum, sed in Purgatorio, propter hos & illos defectus à me commissos, quos mihi enumeravit, nec erant valde graves. Ego expavi, animadvertens, quàm parvi fortè pendamus ea, quæ nobis non videntur esse gravia, sed levia, & quàm exactè expientur in Purgatorio. Vehementer indolui, videns in eo statu istum Patrem, & intellexi à DEO, quòd mihi illum voluerit comparere, ut pro illo peculiariter orarem, quamvis meæ orationes parum profint; diceremque alij, ut idem facerent. Quod quidem præstiti sollicitè, & post aliquot dies mihi DEUS dedit speciale lumen, ut intelligerem istum Religiosum jam esse in Cælo, indicavitque mihi etiam Divina Majestas suam voluntatem esse, ut alloquerer Superiorem ejus Domus, in qua ille Pater obierat, diceremque ipsi, ut moneret Patres Confessarios, caverent hos & illos defectus, qui erant in ipsi, quos mihi ille Pater defunctus dixerat; expiari gravi cruciatu in Purgatorio. Ego id dixi, quia vidi, sic velle DEUM. Utinam sciremus vitare exiguos defectus; quia præterquam, quòd luantur in Purgatorio, sunt instar graduum, per quos fit progressus ad majores, & refrigerat charitas ac Amor DEI: neque est ullus hostis tam exiguus, qui si permittatur agere pro suo libitu, neque contra illum pugnetur, non convalescat, sibi que subiciat quidquid potest; præsertim si se occultet, simuletque esse amicum: & est pessima dispositio ad proficiendum in virtute, languere in his parvis defectibus: quia Domino DEO

DEO vehementer placet, ut ipsi demus, quidquid possumus, neque nobis quidquā retineamus. Si verò aliquid retineamus, offendimus illum, & multum perdimus: siquidem omne nostrum bonum, & diuitiæ nostræ, consistunt in eo, ut deseramus uniuersa ex corde, & nos ipsos, habeamusque & possideamus DEUM, cuius ea est conditio, ut modicum nostrum velit, cum, quidquid illi dare possumus, sit parum aut nihil; atque, si aliquid est, prouenit ex eius manu, pro quo tamē nobis dat plurimum, utpote semetipsum. Ille sit benedictus in æternum! Amen.

§. V.

EX ijs, que hæctenus sunt narrata, clarè constat, sanctos Angelos non deponere curam animarum Purgatorij, sibi commissarum, quoadusque illas inde eruant, ac deducant ad Cælum; nunc tamen id ipsum confirmabimus nonnullis exemplis.

Mortuo quodam Nobili Juuene, cuius ego salutem plurimum exoptabam, dixi intra me, quasi non advertens, quid dicerem, ac velut ex inspiratione & motu alieno: Amice, quomodo te mors rapuit in flore tuæ iuventutis? quo loco es? derepente audiui quandam vocem, me sic alloquentem: Ità est, ut dicis, sed sum in via salutis, rogo te, ut pro me ores DEUM, sustineo enim incredibiles penas. Ego fui turbata & afflicta, eò quòd præcessisset in mente mea id, quod dixi, & incepti mihi ipsi dicere, fortasse hoc totum esse imaginationem. Tunc mihi dixit meus sanctus Angelus: Quod est à DEO, noli attribuere alteri Spiritui. Qui tibi est loquutus, fuit Angelus Custos illius animæ, ut faceres, quod à te pro ipsa petiuit: quem admodum etiam feci.

Cum obiisset alius Nobilis Juuenis, qualem se ostendit & factis, multumque orarem DEUM pro eius anima, sicut antea oraveram pro ipsius incolumitate, Angelus meus Custos mihi dixit, illum valde difficulter fuisse saluatum; sed unum ex meis quatuor Angelis, sanctum Raphaelem, iuisse ad infirmum, admonuisseque

Angelum Custodem dicti infirmi, de quodam bono opere, quod ille in hac Urbe fecisset per Marinam (revocavitque mihi in memoriam bonum opus) & propter illud fuisse intercessum pro ipso apud DEUM, ut se compararet ad bene moriendum, ità ut iniret viam salutis. Atque adverti, mihi hoc ità ab Angelo recenseri, ut mihi id rursum repræsentaret, acsi tunc eveniret. Iste enim est modus, quem Angeli consueverunt observare in quibusdam rebus recensendis.

§. VI.

Refertur alium casum, pro magno solatio Matrum, que habent filios valde dyssolos, quorum conversionem à DEO postulant, multis cum lacrymis, sicut Sancta Monica postularit ac obtinuit conversionem sui Filij sancti Augustini. Talis erat præcipua quedam Domina, que, cum haberet ejusmodi filium, multis cum lacrymis ac supplicijs à DEO petebat ipsius salutem; quod ut obtineret, promisit sancte Monica, se subventuram alicui pauperi Virgini, ut ingrediatur quempiam Conventum Monialium sancti Augustini. Atque cum hac de re conferret cum Venabili Marina de Escobar, quam interdum invisibat, promisit, se daturam ipsi dotem, ut Monialibus adscriberetur quedam ejus valde inops consobrina. Obijt bona Domina, antequam videret satisfactum esse suo desiderio, commendatà sui voti executione filio, per quem fuit impletum. Hic perseveravit in suo vivendi modo adeò dissoluto, ut fuerit derepente occisus, relictà apud omnes malà opinione, de sua salute. Paucos post dies (anno 1662.) ipsum vidit Marina in Purgatorio, inter horribiles cruciatus, atque attonita, quòd illum videret in eo loco, dixit ipsi: Quomodo es hic? qui respondit: Paulo antè, quam interficerer, comparuit mihi mea mater (ità tamen ut ipsam alij non viderent) & amplectendo me, cum magna mihi dixit vi, & efficaciam: Fili, reconcilia te cum DEO, quia tibi proximè instat ingens periculum. Quæ verba ità fuerunt prolata, ut, DEO adjuvante, statim inceperim dolere de meis peccatis,

æatis, cum firmissimis propositis emendationis; & non multò post me occiderunt, placuitque DEO, ut devenirem ad Purgatoriũ, ubi patior horribilissimas penas. Compatere mihi.

Vivebat, juxta meam domum, pauper quædam mulier, exiguæ prudentiæ, sed honesta, atque ut erat vehementis naturæ, non poterat refrænare linguam, & molestabat suos vicinos, quamvis fortè absq; sua culpa. Ego illam commendabam DEO, ac desiderabam, ut ipsam DEUS transferret ad aliam domum, pro suo Divino beneplacito. Immisit ipsi DEUS talem infirmitatem, ut fuerit destituta usu linguæ integro quatruiduo: non potuit cõfiteri, neque sumere Viaticum, solámque suscepit extremam Unctionem, & expiravit. Vehementer dolui, & fui afflicta, quòd ipsam scirem obivisse absque Sacramentis: commendavi illam DEO instan-

tissimè, & applicui ipsi Communionem, confidendo in DEI misericordia; quamquam semper cum dolore. Dominus autem (in Novembri anni 1622.) mihi dixit: Nè te affligas, Anima, neque te perturbee mors istius sæminæ; est enim in via salutis. Noveris, quòd eo tempore, quo caruit usu linguæ, me ipsam adjuvante, eique succurrente, habuerit dolorem de suis peccatis sufficientem ad salutem: nè proinde angereris, volui tibi id manifestare. Nolite cogitare, quòd ego tam facilè permittam damnari animas. Mortuus sum pro illis, constiteruntque mihi magno, & multum requiritur ad damnationem animæ. Non existimate, omnes illos, qui moriuntur absque Sacramentis, damnari. Fui vehementer exhilarata hoc dicto Domini. Benedicãta sit ejus Majestas in æternum!

✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠
✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠

CAPUT V.

Quomodo ipsi Dominus concesserit Indulgentias, quas posset applicare defunctis, benedixeritque illi quædam Rosaria, & de alijs hujusmodi gratijs.

Voluit DEUS remunerari fervorem, quo Marina subveniebat animabus Purgatorij, concedendo ipsi novas Indulgentias, quas posset applicare defunctis, quod illa perlibenter faciebat.

§. I.

Allatæ fuerant Vallisolerum, *sic*, quædam prelatoriæ Coronæ benedictæ, quæ habebant annexas majores Indulgentias & gratias pro liberandis animabus Purgatorij, quàm unquam aliàs fuerint concessæ. Datæ mihi sunt tres, quatuorve. Quare constituta coram DEO, in Festo S. Francisci Xaverij, gratias ipsi agebam, pro inæstimabili beneficio nostræ Redemptionis, & pro thesauris, quos habemus in

Ecclesia Catholica, meritorum ac sanguinis, fusi à Christo Domino. Subitò mihi dixit Divina Majestas: Quantum capis solatium, Anima, ex Indulgentijs concessis isti Coronæ! & bene facis. Ut autem habeas majus solatium, exhibeo tibi favorem & gratiam, ex mea voluntate, ac pro mea infinita potentia, confirmando & concedendo de novo eidem Coronæ Indulgentias, ad eum modum, & cum eo ipso valore, quo ego illas possum dare, sicut sonat benedictionem, & applico dictas gratias. Ingenti affectu solatio meam animam ista gratia, quam mihi Dominus præstitit. Postea, quodam die, intra Octavam ejusdem Sancti, dum versarer in actuali DEI præsentia, teneremque in manu aliam Coronam earundem Indulgentiarum, quas habebat solùm ex benedictione Pontificiæ,

cont.